

Артист

Андрій Коцюбинський

Заліз Максимко на клена, вмовстився на гілці — і ну висвистувати. І так гарно в нього виходить, що хто не йде вулицею, то похвалить:

— Артист!

Але бабуса не дає йому натішитись славою. Ось чути вже від порога:

— Максимку! Йди-но сюди. Нарвете з Іринкою вишень, та вареників наваримо!

— Зараз, бабусю! Тільки трохи поскрекочу, як сорока!

І справді, скрекоче, куди тій сороці!

А бабуса своєї:

— Онучку, принеси води з криниці!

— Добре! — відповідає Максимко.— Ось покукурікаю трішки.

І кукурікає.

Бабуса вкотре гукає:

— Допоможи сестричці дровець занести до хати!

— Аякже, допоможу. Ось лишень... Ось лишень помекекекаю.

Незабаром бабуса відчинила вікно й кличе:

— Максиме, ходи-но вареники їсти!

Максимко хутко злазить з дерева й біжить до хати. Він дзвінко вицмокує язиком, немовби копитами коник — цок, цок, цок.

За столом хлопчик сидить мовчки. Ніколи. Он у мисці скільки вареників! Гора. Та смачні ж!

Лише одне дивує Максимка: чому це бабуса не погладила його по голівці і не сказала, як завше: "Розумничок! Слухняний онук!"